

Dernæst vil jeg også sige til hr. Villy Søvndal, at afgifter på valutahandel – vi hører det jo fra Enhedslisten og SF med jævne mellemrum, uanset hvor man kan komme til det – er altså en gammelsocialistisk drøm. Det er en gammel drengedrøm fra 1970'erne, at man kan begrænse verdenshandelen ved at begynde at lægge afgifter på den.

Og jeg lader mig ikke overbevise af, at en eller anden økonom har amerikansk statsborgerskab, for hr. Villy Søvndal har jo altså dansk statsborgerskab, men han er alligevel socialist, og de findes såmænd nok også på den anden side. Jeg ved da godt, at der også findes nogle økonomer hist og her, som hævder at være af en anden politisk observans.

Men jeg vil kun sige til hr. Villy Søvndal: Det bliver altså aldrig konservativ politik at begrænse verdenshandelen ved illusoriske forestillinger om at pålægge valutahandelen afgifter.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Bare den slutkommentar for mit vedkommende, at jeg synes, det er lidt for nemt – jeg synes i virkeligheden også, det er lidt ærgerligt for en debat, der er vigtig for den store sags skyld, for FN's skyld – at forfalde til en så forholdsvis forsimplet argumentation som den, fru Anne Birgitte Lundholt bruger. Det er en voldsom forsimpning af reducere diskussionen om en afgift på valutahandel til en socialistisk drøm.

Det er et ønske om at styre et verdenssamfund, der på nogle punkter er på vej ud af kontrol. En af konsekvenserne af hele dereguleringen af den internationale økonomi har været, at de områder, der er uden for periferien af interesseområder, taber i disse års udvikling. Derfor forarmes Afrika i det omfang, det sker.

Så kan man sige: Ja, men det er så den nødvendige konsekvens af verdens gang. Men hvis man nu ikke synes det, hvis man nu vil påvirke verden, hvis man vil ændre det billede, at en fjerdedel af jordens befolkning sulter, og at der hver dag dør 35.000 børn af sult, så er man også nødt til at komme med nogle bud på, hvordan man skaber de midler, der er forudsætningen for at kunne dreje udviklingen i andre retninger. Vi er kommet med vores bud i dag. Jeg har haft svært ved at høre De Konservatives bud.

Men lad nu det ligge; det skal ikke overskygge en debat, som jeg i øvrigt synes har været god og vigtig, fordi vi har fået fastslået i dag, hvad der er dansk FN-politik.

Jeg glemte i min sidste korte bemærkning at kvittere for udenrigsministerens indlæg; jeg synes, det også var flot at få økonomien sat i relief, specielt FN's økonomi i forhold til den militære.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg var lige ved at blive lidt urolig efter første runde. Det var jo lige ved, at enigheden var øredøvende. Men nu minder det mere om et normalt Folketing. Det er betryggende, og det er også betryggende for FN's fremtid, for det, FN står over for, er ikke så simpelt og uproblematisk, og derfor synes jeg, det i og for sig er befriende at høre, at meningerne nu kan brydes noget.

Jeg vil godt blande mig en lille smule i den diskussion, som specielt har udspundet sig mellem fru Anne Birgitte Lundholt og hr. Villy Søvndal om finansieringen – ikke så meget med hensyn til, hvad der er gammelsocialisme, og hvad der er ny eller gammel konservatisme, for det synes jeg er mindre væsentligt, men måske mere for at slå et slag for den frie tanke og mulighederne for overhovedet at finde løsninger.

Jeg kan betro fru Anne Birgitte Lundholt, at med hensyn til de amerikanske økonomer – det er indtil flere, der er tale om her, og der er oven i købet nobelpristagere imellem dem – kan de selvfølgelig også have ideologiske problemer. Men de er altså af den type, som det godt kan være meget fornuftigt at lytte til, uanset om man er enig eller uenig. Det, der først og fremmest er problemet, er, at det ikke er så nemt at finde indtægtskilder, som både rammer rigtigt og er til gavn for en verdensorganisation som FN, så man kan sikre sig, at der ikke omgående er nogen, der kommer i restance. Derfor synes jeg, det er en god idé at fortsætte uden at være alt for ideologisk bundet af, at der er ting, man ikke tør snakke om.

Så vil jeg også godt sige, at jeg synes, spørgsmålet om Sikkerhedsrådets sammensætning, som har spillet en stor rolle i debatten her i dag, er et vigtigt led i diskussionen, også i EU-sammenhæng. Jeg tror, vi bliver nødt til – også i relation til vores holdninger til EU og til, hvad EU kan bruges til – at dyrke det problem. I øjeblikket er vi landet på, at der er optræk til tre EU-lande som permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet. Betyder det, at EU mere permanent har låst sig fast på, at det er situationen, og at den situation, at EU kan samordne holdningerne, er passé, eller hvad betyder det egentlig?